

třetí osoby bez jejího svolení provedený protizákonným a musil k stížnosti postižené strany podle §u 68 ex. ř. exekucním soudem býti zrušen. Český zemský fond, pro jehož pohledávku naznačeným vadným způsobem zástavní právo mělo býti zřízeno, nemohl ho takto získati. Byla proto tato jeho pohledávka při rozvrhu výtěžku zabavených věcí právem pominuta. Pro opačný názor ve prospěch stěžovatelova odpůrce nelze uplatňovati, že nebylo třeba znovu stěžovatelova souhlasu se zabavením věcí v jeho držení jsoucích pro odpůrcovu pohledávku, když již jednou — při zabavení těchže věcí pro vlastní svou pohledávku — svůj souhlas beztak byl prohlásil. Zůstaniž stranou spíše v teorii než v praxi sporná otázka (viz o její spornosti Neumannův komentář k ex. řádu z r. 1910 str. 476 pozn. 3 a 4), zda souhlas se zabavením platí jednou pro vždy, či zda ho není třeba v každé exekuční záležitosti zvlášť, neboť o otázku tu v projednávaném případě nejde. V projednávaném případě se první zabavení stalo ve prospěch jejich držitele jako vymáhajícího věřitele. V takovém případě není zvláštního vyjádření souhlasu třeba, jelikož § 262 ex. ř. přesně rozeznává případ totožnosti držitele věcí s vymáhajícím věřitelem od případu, že této totožnosti není, nýbž držitelem je od vymáhajícího věřitele odlišná osoba třetí. Jen v tomto druhém případě vyžaduje jejího souhlasu. Nelze tudíž ani za předpokladu správnosti názoru, že držitel věcí jednou k jejich zájmu svolivší, musí snášeti jejich zájem také ve prospěch jiných vymáhajících věřitelů, této zásady v projednávaném případě použití, protože stěžovatel, jsa sám vymáhajícím věřitelem, souhlas projevovati nemusel, souhlas jeho snad přece jen projevený byl jako nadbytečný právně bez významu a stěžovatel k jinému zabavení, jsa v poměru k jinému vymáhajícímu věřiteli osobou třetí, projev souhlasu, jak nesporno, neučinil.

Čís. 5203.

Nastal-li klid řízení z důvodu, že se žádná strana k líčení nedostavila, může žalobce vzít žalobu zpět i bez souhlasu žalovaného. Nevzdal-li se při tom nároku, jehož se domáhal, může žalobu vznést znovu, a to i před uplynutím tří měsíců od nastavšího klidu řízení.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1925 R I 698/25.)

O původní žalobě na vyklizení bytu bylo nařízeno ústní líčení na 15. dubna 1925, k němuž se strany nedostavily. Podáním ze dne 30. dubna 1925 vzal žalobce žalobu zpět, což vzal soud první stolice na vědomí. Novou žalobu téhož obsahu, podanou dne 5. května 1925, soud první stolice odmítl, maje za to, že žalobce zamýšlel zpět-vzetím první žaloby odvrátiti následky klidu řízení, z čehož vyplývá, že chtěl obejít zákon. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se žaloba přijímá na soud, a uložil prvnímu soudu, by o ní po zákonu jednal. Důvody: Usnesením ze dne 1. května 1925 vzal první soud na vědomí odvolání původní žaloby, jež se stalo bez vzdání se žalobního nároku a kterážto žaloba byla téhož obsahu jako dnešní. Tím bylo rozhodnuto o otázce přípustnosti odvolání žaloby za

klidu řízení. Toto usnesení jest v moci práva. Odvolání žaloby má podle §u 237 c. ř. s. ten účinek, jakoby žaloba nebyla podána. Žaloba může ovšem býti opět podána. Kdyby bylo lze ji odmítnouti, mělo by to v zá-pětí, že by žalobkyně pozbyla úplně svého nároku. To by zajisté ne-odpovídalo zákonu. Neboť, kdyby soud nechtěl dovoliti, by žaloba byla podána opět před uplynutím tříměsíční lhůty klidu řízení, bylo by možno ji nepřipustiti pouze na tuto dobu tři měsíců a nikoliv odmítnouti ji navždy. Podání žaloby v těchto třech měsících bylo by tedy spojeno s trestem ztráty žalobního nároku, zatím co podání žaloby po uplynutí této doby by bylo zcela v pořádku. Opora pro to nemůže býti v zákoně nalezena. Odvolání žaloby má pouze procesní význam, avšak nemá, ne-ní-li tu vzdání se nároku žaloby, materiálního právního významu s vý-jimkou otázky promlčení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle spisu dřívější rozepře nastal v této rozepři klid řízení, poně-vadž se k ústnímu líčení před okresním soudem žádná ze stran nedo-stavila. Vzhledem k tomu byla žalující strana podle §u 237 odstavec první první věta c. ř. s. oprávněna upustiti od žaloby bez souhlasu ža-lované strany. Podle §u 237 odstavec třetí c. ř. s. má upuštění od ža-loby za následek, že se má o žalobě za to, jako kdyby nebyla vznesena, a že žalobce má nahraditi žalovanému všechny náklady procesní, o kte-rých nebylo již právoplatně rozhodnuto, že je má nésti žalovaný. Podle §u 237 odstavec čtvrtý c. ř. s. může zpět vzatá žaloba býti znovu podána, když se žalobce při jejím zpětvzetí nevzdal nároku, jehož se byl do-máhal. Poněvadž se žalobce při upuštění od dřívější žaloby nevzdal nároku, jehož se domáhal touto žalobou, takže dlužno o této žalobě podle §u 237 odstavec třetí c. ř. s. pokládati, jako kdyby nebyla vzne-sena, nelze pochybovati, že žalobce byl oprávněn, ji, ovšem jako novou žalobu vznést znovu. Tomu nemůže brániti ani předpis §§ 170 a 168 c. ř. s., podle kterého klid řízení má také za následek, že v řízení ne-může býti pokračováno před vypršením tří měsíců od nastavšího klidu řízení, neboť tento předpis může se vztahovati jedině na zpět vzatou žalobu, nikoli na žalobu, třebaž tutěž, proti témuž žalovanému a u téhož podanou, která vůči zpětvzaté žalobě je žalobou novou, samostatnou. To uznává v podstatě do jisté míry i plenární rozhodnutí býv. nejvyš-šího dvoru soudního ve Vídni ze dne 10. května 1898, čís. 5405 (Glaser-Unger N. F. čís. 166), kterým se patrně řídil soud první stolice, a které vyslovuje, že otázka, zda má býti tato nová, ale ve skutečnosti původní žaloba se zřetelem na předpisy §§ 169 a 170 c. ř. s. odmítnuta pro ob-cházení těchto předpisu, musí býti vyhrazena od případu k případu soudcovskému uvážení. Jenom že musí býti uváženo, že předpisy pro-cesního práva jsou předpisy velícími, proto jejich ochrana nemůže býti vykládána rozšiřovacím způsobem. Ochrana §§ 169 a 170 c. ř. s. vzta-huje se jenom na žalobu, ve příčině které nastal klid řízení.